

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 9 Ročník XIX

1. května 2022

„V rodině je nezbytné používat tři slova. To chci zopakovat.

*Tři slova: **dovol, děkuji, odpust’.***

Tři klíčová slova!“

(Papež František AL 133)

Milí farníci,

všechny vás zdravím v tomto radostném velikonočním čase. V mnoha církevních dokumentech se píše o národech jako o „rodině národů“. Protože se v poslední době tyto rodiny národů k sobě chovají nelaskavě, vede mě to k myšlenkám našich národních osobností, které se také k tomuto tématu osobitě vyjadřovali, a to nejen v době předválečné, ale zvláště v roce 1968, kdy třeba Jan Werich četl z útlé knížky Jana Masaryka, z níž citoval tuto jedinečnou vzpomínku:

„...Národ, ať je velký nebo malý, nesmí nikdy ztratit svou původnost.“ (J. Masaryk dále pokračuje vzpomínkou na Karla Čapka, „velkého zahradníka před Hospodinem“, jak mu jednou řekl:) „Podívej se támhle na ten strom, jsou na něm velké větve a malé větve. A ty velké podpírají ty malé a jde z nich míza do těch malých a neberou těm malým větvím mízu. Takhle by se měly chovat velmoce k malým národům. Člověk může věřit na násilí, nebo na ideu, ale když věříte, že je člověk homo sapiens, a že velikost se nesmí měřit podle toho, kolik má kdo tanků nebo kanónů, ale podle toho, jak umí hluboce myslet, tak vám můžu dát tisíc příkladů, jež dokazují, že se velké myšlenky můžou narodit zrovna tak dobře v poslední české nebo slovenské vesnici, jako v nějaké té metropoli s milionem obyvatel... Vy víte, že jsem neroztrhal moc podrážek cestou do kostela a kalhoty nemám na kolenou moc prošoupané od klečení, ale na jedno jsem vždycky věřil, že nás Pán Bůh stvořil všechny stejné – jeden je bílý, druhý černý, jeden je krásný, nebo poďobaný od neštovic, ale všem je nám zima, když venku mrzne a všichni se potíme, když praží slunce. A všichni musíme dýchat, abychom se neudusili. A všechny nás na konec odvezou – jsme smrtelní i nesmrtelní. Ale pro tohle nesmíme jeden druhému dělat otroka. Proto každý, ať jeho táta byl prezident nebo dráteník, musí mít stejnou příležitost žít plný život. Nikdo si nesmí myslet, že je něco lepšího, než ten druhý. Možná, že toho má víc v makovici, možná nosí hezčí košili, možná má větší bicepsy, ale tohle všechno jej jenom zavazuje, aby toho udělal tím víc pro ty s menšími bicepsy a s horší košilí. Tomuhle můžou rozumět jen ti lidi, kteří mají rádi lidi. Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a jediný recept na štěstí. A to platí pro všechny – pro mě, pro vás, pro Stalina, pro celý svět. Svoboda je – každý může dělat, co chce, jen při tom nesmí šlapat sousedovi na kuří oko. Jenže s lidma je těžko – dovedou si vážit věci jen tehdy, když je ztratili, to platí o svobodě jako o všem ostatním. Dokud vám někdo nestojí za zády a nepoloží vám revolver mezi lopatky a neříká vám, co máte psát, říkat a učit, nevíte, jaká je to velká věc, když smíte říkat, psát a učit, čemu sám věříte...“

Vskutku pravdivá slova!

Kéž nám nejsou jen varováním, ale povzbuzením hájit lidská práva, zvláště svobodu slova a projevu. Zdá se mi, že jsme se za posledních 30 let nenaučili vážit si svobody, ani svobodně a zodpovědně komunikovat, jen s opatrností čekáme, odkud co přijde a pak jakožto kulturní dědicové pana Švejka vytvoříme názorový patvar, vycházející z pouhého maloměstského pocitu, jenž je na hony vzdálený realitě. Učme se hledat a třídit informace, učme se kritickému myšlení. Všichni zoufale potřebujeme Ducha svatého – stejně jako apoštolové na počátku dějin křesťanství, jako rodina Církve, jako rodiny národů, jako naše rodiny, v nichž se musíme naučit užívat slova, která nám papež připomněl, jinak se budeme dopouštět tragických omylů – válečný konflikt je toho názornou ukázkou... Bůh vám žehnej...

†! Pater Petr

15. květen - Mezinárodní den rodiny

*V roce 1993 Valné shromáždění OSN rozhodlo, že počínaje rokem 1994 bude každoročně 15. květen vyhrazen Mezinárodnímu dni rodin.
(Rezoluce 47/237 z 20. září 1993)*

Rodina

stále zůstává nenahraditelným prostředím, kde se nejsnáze a nejspolehlivěji stává z dítěte společenský a tvořivý člověk a kde se dospělý má příležitost permanentně zdokonalovat v nesobecké lásce a v nezištné spolupráci.

BEZ LÁSKY JE ŽIVOT NESNESITELNÝ

Člověk ve svém nejhlubším nitru ví, že se mu život vydaří jen tehdy, bude-li smět milovat a být milován, bude-li smět lásku zakoušet i rozdávat. Bez ní se život stává peklem a je nesnesitelný. Bez lásky je sice možno vytvořit veliká díla, být slavný a obdivovaný. Naplnění však bez ní dojít nelze. Život bez lásky je prázdný a chladný. Ač lidé touží po pravé lásce jakkoli intenzivně, přece často zakoušejí, že se jejich cit mnohdy promění v nenávisť, žárlivost, pomstu, dokonce i v ochotu milovaného člověka zahubit. I když je láska ještě v plné síle, přece se do ní mísí pochybnosti, zda mě ten druhý skutečně miluje. Odrážet takové myšlenky není vůbec lehké: mohou se uhnízdit v srdci a zatemnit je. Cítíme, že šťastná láska není zdaleka samozřejmost – vždycky je ohrožena pochybami o lásce druhého a vlastní neschopností umět milovat.

V mnoha kázáních jsem slyšel, že nás Kristus miluje, a že zemřel z lásky k nám. Pro mne však bylo toto sdělení abstraktní a prázdné. Nedotklo se mě. Jedním z pokusů uvědomit si lásku Boží byla pro mne meditace o křtu Ježíšově (Lk 3,21). Ježíš sestupuje do Jordánu, otvírá se nad ním nebe a Bůh mu říká: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.“ Tento výrok, že jsme milovaní synové a milované dcery Boha, slyšíme dosti často. Většinou nám ale jde jedním uchem tam, druhým ven a mímí se účinkem.

Existenci Boží lásky jsem zakusil, když jsem jednou při meditaci vědomě nahlas vyslovil: „Ty jsi můj milovaný syn.“ Tuto větu jsem vyřkl do svého strachu, do své temnoty, do svého selhání, do své průměrnosti, do své životní lži. Ježíšův křest je pro mne krásný obraz - nebe se otevřelo právě tehdy, když sestoupil do hlubin (Jordánu). Nebe se chce otevřít i nad hlubinami a propastmi mé duše. Já však musím sebrat odvalu a do těchto vnitřních propastí sestoupit, abych tam v hloubce zaslechl nový zvuk slov: „Ty jsi můj milovaný syn!“ - „Ty jsi má milovaná dcera!“ Teprve když jsem větu o milovaném synu vyslovil do svého konkrétního života, dotkla se nejintimnější hloubi mé duše a přinesla mi vnitřní mír. Všechny řeči o Boží lásce kolem nás jen kloužou, nedosahují-li do zkušeností našeho běžného života.

Výrok, že jsme synové a dcery Boží, prokáže svou proměňující moc jen tehdy, působí-li ve všech situacích našeho života, především pak v našem utrpení. Slova o Boží lásce nejsou něčím, co by nás mělo ve zbožných meditacích vzdělávat, ale chtějí proměnit náš život, otevřít nad námi nebesa právě tam, kde jsme ohroženi, zkoušeni, slabí a neschopní.

(podle knížky Anselma Grüna: Bydlet v domě lásky)

Zprávy a oznámení

Nedělní májové pobožnosti

každou květnovou neděli **kromě 1. 5. a 29. 5.** od 16 hod. ve farním kostele

Pout' k Panně Marii Březnické

v sobotu 21. května v 11 hod. mše sv., občerstvení z vlastních zásob

Poutní mše svatá k počtě sv. Jana Nepomuckého

neděle 22. 5. v 8,30 hod. v městském kostele na rožmitálském náměstí

Biřmování ve Starém Rožmitále

neděle 29. 5. 2022 **mimořádně v 10 hod.**

Biblické citáty

Marnost nad marnost, všechno je marnost. Co má člověk z celé své námahy, s kterou se plahočí pod sluncem? Jedno pokolení odchází a druhé přichází, země však trvá stále. Slunce vychází a zapadá, chvátá k svému místu, kde vychází. Vítr věje k jihu a stáčí se na sever, vítr stále krouží, znovu obnovuje svůj běh. Všechny řeky tečou do moře, a moře se nikdy nenaplní. Na místo, kde řeky vznikají, opět se vracejí. Všechno unavuje, nelze to ani vypovědět; oko se nenasytí díváním, ani ucho se nenaplní posloucháním. Co bylo, zase bude, co se stalo, zase nastane – není nic nového pod sluncem. Vyskytne-li se něco, o čem se řekne: Hle, to je nové – dávno to bylo v dobách, které byly před námi. Zapomíná se na to, co minulo, a stejně to bude s budoucností. Nežůstane na ni vzpomínka u těch, kteří budou následovat. (Kaz 1,2-11)

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. (1 Kor 12,31nn)

Obrázkový vtíp ve slovenštině:

Židovský vtíp:

Rabíni sedí kolem stolu a mudrují. Vundr rabi (zázračný učitel) najednou řekl: „Život je jako řetězový most.“ Všichni se divili, cože, jakže? Jeden rabín sebral odvahu a zeptal se, co tím myslel. Vundr rabi odpověděl: „Vím já?“

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 2. do 15. května 2022				
		Starý Rožmitál		Hvozd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	2. 5.					
Úterý	3. 5.		---			
Středa	4. 5.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	5. 5.			18,00 adorace, zpověď	16,30 adorace, zpověď, 17,00 mše sv.	
Pátek	6. 5.		17,00 Hodina Božího milosrdenství tichá adorace, svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	7. 5.		1. sobota 9,00 Za Marii Kozlovou			
Neděle	8. 5.	4. neděle velikonoční 8,30 volná intence 16,00 májová pobožnost		10,10 b. sl.		11,15 poutní mše sv. <i>Hornosín</i>
Pondělí	9. 5.		---			
Úterý	10. 5.					18,00 Farní spol. <i>Panský dům</i>
Středa	11. 5.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc.sl.</i>
Čtvrtek	12. 5.				17,00 mše sv.	
Pátek	13. 5.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	14. 5.					
Neděle	15. 5.	5. neděle velikonoční 8,30 Za Radka a Antonína Petržilkovy 16,00 májová pobožnost		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	